

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Skal vi tro paa Gud eller paa Athene? eller om Tro og Fornuft

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 42. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1814_235-txt-shoot-idm938/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

lebere, m n naar en Blind leder en Blind, da falde de Begge i Graven. At Jesus i en anden Mening læmpede sig, at Han fortab Noget og fremfattede Andet dunklere, som de Skrøbelige ei kunde høre for efter Hans Opfindelse, da den Hellig Mand skulde ledige dem til al Sandhed, det har Jesus selv sagt, (Joh. 16, 12, 13) og derfor skal vi smukt lade Apostlene udfylde og forklare Jesu Tale, men saavidt jeg veed er det ikke den Læring og Oplysning Man har lyst til, og det veed jeg vist at den ei hjælper de Forlegne af med eneste Lærdom i den kristelige Lærebogning.

Vigtigere synes vist nok Indbendingen om Oversættelserne at være, thi det er jo vist, at uagtet al den guddommelige Bistand under hvilken Luther og andre gudfrygtige Mænd have arbejdet, varede dog ei ufeilbare, og det kunde da synes farlig at bygge sin Tro paa en Oversættelse. Imidlertid, skal Bibelen være for alle, da maa det enten være Guds Villie, at Alle skal lære Græsk og Hebraisk, eller ogsaa Man maa kunne bygge sin Tro paa en Oversættelse, uden at fare vild i Troen og Lærdommen. Gud kunde have aabenbaret sit Ord i et eneste Tungemaal og ladet det fortrænge alle andre, hvor hans Kirke vandrede, Han kunde ogsaa meddele sit Oversættelse Apostolisk Oplysning, og ladet dem bevise den ved Mirakler, men da Han ikke har gjort det, saa maa det være alle Christne Visshed, at Gud paa en anden Maade har forset for, at Ingen mod sin Villie kom til at undvære Hans Sandheds Ord eller forvirredes i Troen, og at denne Maade var nødvendig for at Guds Villie

kunde skee og Hans Menighed fuldkommen. Det var ikke vanskeligt at vise hvorledes vi allerede kan erkende sig selv den Guds underfulde Wiisdom, som aabenbarer sig i, at Han ikke valgte de Midler, der maatte synes Menneſter de tjenligste; men her ville vi blot see hvorledes Gud, uden det vi kalde Mirakel gav Kirkens Oversættelse Troværdighed. Det skæde nemlig derved, at de forfattedes af reedelige og sprogkyndige Mænd og maatte gjenennem megen Strid tilkæmpe sig Anseelse. Saaledes veed vi at den latinske Oversættelse i Korfningen var foragtet, at den først ved at gaae igiennem Hieronymi Haand og megen Aufægning, vandt virkelig Anseelse. Gud lod Jøderne vedblive og Han lod det græske Keiserdom besaae, indtil Bibelen ved Bogtrykkerkonsten og Tidens øvrige Bilskaar, kunde blive offentlig, ligesom herved og ved Skilsmiffen mellem den latinske og græske Kirke, Græskens Forskæmning blev umulig, saaledes maatte Latinerne nødes til at lade Oversættelsen være uforfattet, og nødes til at andre, hvad der var vigtige Feil. Uagtet altsaa mange Steder i Bulgaria vare uforstaaelige, mange noget misforstaaede, saa var den dog ingenlunde forfattet, ingen falsk Lærdom var indsmuglet deri, ingen reedelig Læser stod fare for at troe Bilsfarelse og ingen Saadan fattedes Undervisning om hvad han skulde troe og gjøre. Vist nok sagde Paver ligesom andre Kættere at bevise deres Paafund af Skriften, og en Probe herpaa anfører Athenienſeren, sit venia verbo! (508 — 9.) men Man lægge vel Mærke til det lille Konſgreb han betjener sig af.

Enten er Talem om de to Sværd etc., kun Bestis for at Man tit anforde Bibelsprog forkeert, hvor paa jo Ingen tvivler, eller den skulde vise Frugterne af at tro paa en Oversættelse, og da viser den slet Intet, thi de Ord: Fæder! du er Klippen paa hvilken jeg vil bygg: min Kirke, her ere to Sværd o. s. v. saae jo ligesaa vel i Grundtexten, som i Oversættelsen, naar altsaa Folket vildledes, da var det ikke fordi de troede Oversættelsen, som var rigtig, men fordi de troede Forklaringen, som var falsk. Det gik da, som det gaaer nu, naar de Skrifstolte anføre Jesu Ord. Ikke Enhver som kalder mig Herre, Herre! skal indgaae i Himmeriges Rige, og nu deraf vil bevise at det ikke er Troen paa Jesus som gior salig.

Dog, vi leve ikke i Pavedom, i Middelalderens dunkle Dage, Oversættelser ere ikke Bulgartas Børn, at Gud ikke nogenstunde har ladet sig selv uden Bibelskyld, maa vi tro, om vi saa siet ikke forstode Guds Husholdning i et vist Tidrum. Her er det Tinget, om de Oversættelser, som gælde i den Christeliglutheriske Menighed ere troværdige eller ikke. Nu er det bitterlig, at Morten Luther med sine Venner udarbejdede den tydske Oversættelse, efterat Grundtexten var trykt, ligeoverfor den skrifstolte Erasmus, og midt imellem Hiender som lurede paa at han skulde forgrube sig, saa de kunde slaae ham ihjel med Guds Ord, det eneste Vaaben, der kunde bide paa den haardføre Karl. Havde da Luther og hans Venner været ukyndige i Bibelens Sprog, maatte de enten ladet Arbejdet fare eller blevet bestaaende, havde de

